20/10/2020

Άγιος Αρτέμιος, ο Προστάτης της Ελληνικής Αστυνομίας

/ Βίοι Αγίων

Μετά την ενοποίηση των δύο Σωμάτων και την ίδρυση της Ελληνικής Αστυνομίας, με εισήγηση της Θρησκευτικής Υπηρεσίας εκδόθηκε το Προεδρικό Διάταγμα 398/1987 αναγνωρίστηκε ο Άγιος Μεγαλομάρτυρας Αρτέμιος προστάτης του Σώματος, η δε 20ή Οκτωβρίου η ημέρα που τιμάται η μνήμη του, ως επίσημη εορτή της Ελληνικής Αστυνομίας.

Στις 20 Οκτωβρίου οι Έλληνες Αστυνομικοί με θρησκευτική κατάνυξη τιμούν την μνήμη του προστάτη Αγίου τους, Μεγαλομάρτυρα και Θαυματουργού Αγίου Αρτεμίου.

Ο Άγιος Αρτέμιος έζησε τον 4ο αιώνα μετά Χριστό. Τον χαρακτήρισε η βαθιά του χριστιανική πίστη, η ισχυρή του θέληση και το άκαμπτο ψυχικό του σθένος. Εργάσθηκε με πάθος για την ειρήνη, την ευνομία, την ελευθερία και την ασφάλεια των πολιτών χωρίς υποχωρήσεις και συμβιβασμούς.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος εκτιμώντας το ήθος και τις αρετές του διόρισε τον Άγιο

Αρτέμιο Ανώτερο Διοικητή σε διάφορες περιοχές του Βυζαντίου. Έφερε τα αξιώματα του Δούκα και Αυγουστάλιου με καθήκοντα Γενικού Αστυνομικού Διευθυντού. Η εργασία του ήταν παράλληλη με εκείνη του Σημερινού Αστυνομικού. Ο Άγιος εργάστηκε με ζήλο και αφοσίωση για την ειρήνη και την ασφάλεια των πολιτών. Όπου κι αν υπηρέτησε αποδείχθηκε άξιος της εμπιστοσύνης που του έδειξαν και πρόσφερε έργο άξιο και δίκαιο.
Η πίστη του, η γενναιότητά του και η θαρραλέα αντίστασή του απέναντι στην παρανομία του αυτοκράτορα Ιουλιανού του Παραβάτη, ο οποίος θέλησε να καταργήσει με τη βία την χριστιανική πίστη, είχε ως αποτέλεσμα την καθαίρεσή του, το βασανισμό του και το μαρτυρικό του θάνατο.
Με αυτή ακριβώς τη στάση ζωής και με το αίμα του ο Άγιος Αρτέμιος επισφράγισε με συνέπεια την πίστη στο καθήκον και την αποστολή του αποτελώντας σήμερα το πρότυπο για κάθε Αστυνομικό.

Στη σύγχρονη κοινωνία η Ελληνική Αστυνομία, έχοντας φωτεινό παράδειγμα και συμπαραστάτη της τον προστάτη της Άγιο Αρτέμιο, μάχεται με αφοσίωση στο καθήκον για τη Δημοκρατία, τη Δικαιοσύνη, την πρόληψη και την καταστολή της εγκληματικότητας, καθώς και για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κατοχυρώνοντας τη διαμόρφωση μιας νέας αντίληψης για την ασφάλεια του πολίτη, ένα νέο σύστημα αποτελεσματικής προστασίας με την αδιάκοπη παρουσία δίπλα του και την παροχή ποιοτικών υπηρεσιών σε αυτόν.

Ο προστάτης Άγιος εορτάζεται πανηγυρικά και με λαμπρότητα στο Ιερό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών (Μεσογείων 96) με την παρουσία του Μακαριότατου Αρχιεπισκόπου Αθηνών, της πολιτικής ηγεσία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, της φυσική ηγεσία του Σώματος, εκπροσώπων του πολιτικού κόσμου, Αξιωματικών και ανδρών του Σώματος, ενώ στις έδρες των Αστυνομικών Διευθύνσεων της χώρας, τελείται επίσημη Δοξολογία. Την παραμονή τελείται πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός και λιτάνευση της Ιεράς εικόνας του Μεγαλομάρτυρα, ενώ την 20ή Οκτωβρίου, Όρθρος, Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και επίσημη Δοξολογία.

Η Πολιτεία, τιμώντας την προσφορά του Αστυνομικού στην κοινωνία, από το 2002 θεσμοθέτησε την 20η Οκτωβρίου ως “ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ”.

Βιογραφία Μεγαλομάρτυρα Αγίου Αρτεμίου

Ο Άγιος Αρτέμιος ήταν διακεκριμένος πολιτικός του Βυζαντίου και ευσεβέστατος χριστιανός. έζησε και μαρτύρησε περί τα μέσα του τέταρτου αιώνα μ.Χ. (361-363). Ο Μέγας Κωνσταντίνος, εκτιμώντας τα ηθικά και πολιτικά του χαρίσματα, του έδωσε το αξίωμα του πατρικίου και τον διόρισε Δούκα και Αυγουστάλιο (=Η θέση αντιστοιχεί σε αυτή του Αντιβασιλέα) της Αλεξανδρείας. Δηλαδή τον διόρισε

ανώτερο διοικητή όλης της Αιγύπτου. Στην επίσημη αυτή και τιμητική θέση ο Αρτέμιος σαν πιστός χριστιανός ασκούσε τα καθήκοντα του με πολλή προσοχή και σύνεση, ώστε όλοι να θαυμάζουν τα υπέροχα πολιτιστικά και ηθικά του χαρίσματα.

Οι ευτυχισμένες κι ευλογημένες εκείνες μέρες δεν κράτησαν δυστυχώς για πολύ. Ο γιος και διάδοχος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, Κωνστάντιος, πού μετά τον θάνατο του πατέρα του ανέλαβε τη διοίκηση της Ανατολής από το Ιλλυρικόν πέλαγος μέχρι την Προποντίδα, την Ασία, Συρία, Παλαιστίνη, Μεσοποταμία, Αίγυπτο και όλες τις νήσους, κατά την περίοδο που είχε πάει στην Αντιόχεια αρρώστησε βαριά και απέθανε. Τότε την εξουσία της μεγάλης αυτής αυτοκρατορίας ανέλαβε ο Ιουλιανός, που είναι γνωστός στην ιστορία ως παραβάτης και αποστάτης. Ο νέος αυτός βασιλιάς , σε κάποιο ταξίδι του στην Αίγυπτο είχε συναντήσει και γνωρίσει τον άρχοντα Αρτέμιο, για τον οποίον είχε ακούσει και πολλά καλά λόγια για τις ικανότητες του, όπως και για τη χριστιανική του ιδιότητα. Το χάρισμα όμως τούτο της εκλεκτής αυτής προσωπικότητος όχι μόνο δεν εξετιμήθηκε από τον αποστάτη βασιλιά, που είχε ήδη κινήσει και τον διωγμό ενάντια στους χριστιανούς, αλλά και θεωρήθηκε μεγάλο μειονέκτημα και αμάρτημα. Με πάθος μάλιστα κάθε φορά προσπαθούσε να κατακρίνει και να δείχνει γι’ αυτό την περιφρόνηση του. Τούτο έκαμε και σε μια επίσκεψη του άρχοντα Αρτεμίου σ’ αυτόν, όταν βρισκόταν στην Αντιόχεια. Ο αποστάτης βασιλιάς, σαν είδε τον άρχοντα της Αιγύπτου Αρτέμιο, τρελός από θυμό τον κάλεσε κοντά του κι άρχισε με περιφρόνηση να του ομιλεί και να τον υβρίζει. Όσην ώρα ο υβριστής απευθυνόταν στον Άγιο, τον κατηγορούσε και τον ύβριζε, ο ενάρετος Αρτέμιος σιωπούσε κι είχε σκυφτό το κεφάλι. Μπροστά στα μάτια του είχε τα λόγια του Κυρίου:
«Μακάριοι έστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ’ υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού.
Χαίρετε και αγαλλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοις ουρανοίς»
(Ματθ. ε’, 11-12). Μακάριοι γίνεσθε σεις οι μαθητές μου, όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακολογήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία εξ αιτίας μου. Χαίρετε και ζωηρά εκδηλώστε τη χαρά σας, γιατί η ανταμοιβή σας στους ουρανούς θα είναι με το παραπάνω.

Όταν όμως ο εγωιστής και ασεβής βασιλιάς άρχισε να επεκτείνει τις ύβρεις του στα ιερά και όσια της αμώμητης χριστιανικής μας πίστεως, τότε ο Άγιος με θάρρος σήκωσε το κεφάλι, ύψωσε τη φωνή του και με παρρησία είπε στον παραβάτη άρχοντα.
– Βασιλιά μου, επιδείξατε, σας παρακαλώ ολίγο σεβασμό προς το πρόσωπο του Κυρίου. Αυτός είναι ο αληθινός θεός. Τούτο μαρτυρούν περίτρανα τα λόγια του και τα έργα του. Όσο για τις ύβρεις σας ενάντια στους χριστιανούς, που αποτελούν την ευγενέστερη και πιο άξια μερίδα των υπηκόων σας, δεν είναι καθόλου φρόνιμο

και συνετό ούτε και δίκαιο από μέρους σας να τους υβρίζετε και να τους διώκετε. Εντροπή σας! Η συμπεριφορά σας αυτή σας αδικεί και σας εξευτελίζει. Τις τελευταίες λέξεις του Αγίου διέκοψαν οι γεμάτες μίσος και ειδωλολατρικό φανατισμό φωνές του μαινόμενου κυριολεκτικά βασιλιά Ιουλιανού.
– Πάψε, ανόητε, του φώναξε. Κι αφού τον ύβρισε ξανά και ξανά διέταξε να του αφαιρέσουν τη ζώνη του αξιώματος του και να τον ρίξουν στη φυλακή για να συνέλθει.
Με την ψυχή γαληνεμένη ο πιστός κι άτρομος χριστιανός χωρίς ψωμί και νερό για μέρες περνά τις ώρες του γονατιστός ευχαριστώντας τον Κύριο για το χάρισμα που του δόθηκε. «Ημίν εχαρίσθη το υπέρ Χριστού ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν αλλά και το υπέρ αυτού πάσχειν» (Φιλιπ. α’ 29), έλεγε και επαναλάμβανε με ανείπωτη χαρά. Δηλαδή σε μας δόθηκε σαν χάρισμα όχι μόνο να πιστεύουμε στον Χριστό, αλλά και να πάσχουμε για το όνομά του.
Τα επακόλουθα της ομολογίας του είναι τρομερά. Αδούλωτος κι ελεύθερος ο Άγιος τα αντιμετωπίζει όλα με ζηλευτή ψυχραιμία κι υπομονή και καρτερία.

Όταν ύστερα από ολίγες μέρες κατά διαταγή του Βασιλιά βγήκε από τη φυλακή και παρουσιάστηκε μπροστά του, ο Ιουλιανός του ζήτησε να προσφέρει θυσία στους μεγάλους Θεούς, αν ήθελε να του χαρισθείι η ζωή κι η ελευθερία. Στην πρόταση αυτή του άρχοντα ο σταθερός στις αρχές και το φρόνημα του Άγιος αλλά και ατρόμητος στις πεποιθήσεις του απολογήθηκε με πολλή δύναμη και παρρησία κι απέδειξε ψευδή κι ανόητα όσα ειπώθηκαν κατά του Χρίστου. Στο τέλος πρόσθεσε: Αυτό που μου ζητάτε, άρχοντα μου, ν’ αρνηθώ τον Χριστό και να προσφέρω θυσία στα ξύλα και τις πέτρες της πεθαμένης πια ειδωλολατρίας μου είναι αδύνατον όχι να το κάμω, αλλά ακόμη και να το σκεφθώ. Ο Χριστός είναι ο αληθινός Θεός και δημιουργός που έγινε άνθρωπος κι απέθανε για τη σωτηρία μας. Πως ημπορώ εγώ να τον αρνηθώ;

Η τολμηρή αυτή και με τόση παρρησία ειπωθείσα ομολογία του Μάρτυρος προκάλεσε το μίσος και τη μανία του αποστάτη βασιλιά, που σαν τρελός φώναξε:
– Να αρχίσουν τα βασανιστήρια. Τα πιο σκληρά βασανιστήρια. Στη διαταγή του βασιλιά οι δήμιοι που στεκόντουσαν δίπλα όρμισαν, άρπαξαν τον Μάρτυρα, τον γύμνωσαν κι αφού τον ξάπλωσαν στη γη άρχισαν να τον κτυπούν με βούνευρα μέχρις αίματος. Το δέρμα ξεσχίσθηκε, μα οι δήμιοι όχι μόνο δεν σταματούν αλλά και συνεχίζουν λες μεθυσμένοι με το άνομο έργο τους. Στη συνέχεια καταξεσχίζουν τις σάρκες του με μαχαίρια κι ύστερα με λαμπάδες καίνε τις πληγές. Το σώμα του Μάρτυρος έγινε μια άμορφη μάζα από κρέατα και κόκκαλα σπασμένα. Σ’ αυτή την κατάσταση τον πήραν και τον πέταξαν στη φυλακή. Σκέφθηκαν να τον αφήσουν εκεί να πεθάνει μόνος του χωρίς καμιά βοήθεια.

Απολυτίκιο Ήχος πλ. α’. τον συνάναρχον λόγον.
Ευσέβειας τοις τρόποις καλλωπιζόμενος, αθλητικής αγλαΐας, ώφθης, σοφέ, κοινωνός, προς αγώνας ανδρικούς παραταξάμενος’ όθεν ως λύχνος ψωταυγής, των θαυμάτων τας βολάς, εκλάμπεις τη Οικουμένη, Αρτέμιε Αθλοφόρε, προς σωτηρίαν των ψυχών ημών.
Εξήγηση: Με στολισμό τις εκδηλώσεις της ευσέβειας και την αθλητική σου ομορφιά και ικανότητα, Άγιε Αρτέμιε, φάνηκες να λαμβάνεις μέρος σε πολλούς αγώνες. Γι’ αυτό και σαν φωτεινός λαμπτήρας προβάλλεις παντού σε όλο τον κόσμο το πλήθος των θαυμάτων σου, για τη σωτηρία των ψυχών μας.

Ο Άγιος Αρτέμιος στην Πάτρα

Ο Πατρινός Ιστορικός Στέφανος Θωμόπουλος έχει συνδέσει την ίδρυση της Μονής Γηροκομείου Πατρών με τις αγαθοεργίες του Αγίου Αρτεμίου στην Πάτρα.
Ο Άγιος ήρθε κατ’ εντολήν του Αυτοκράτορος Κωνσταντίου, γιος του Μ. Κωνσταντίνου για να παραλάβει τα σεπτά λείψανα του Αγίου Ανδρέου και να τα ανακομίσει στον νεόκτιστο Ναό των Αγίων Αποστόλων στην Κωνσταντινούπολη (3 Μαρτίου 357). Κατά την διαμονή του στην Πάτρα και με την επίβλεψή του κατασκεύασε υδραγωγείο. Στρατοπεδευμένος στην περιοχή της Μονής Γηροκομείου ελεούσε καιί βοηθούσε πλήθος αναξιοπαθούντων και κυρίως γερόντων, γεγονός που δικαιολογεί την τοπονυμία Γηροκομείο. Τιμάται η μνήμη του, ιδιαιτέρως στήν Μονή Γηροκομείου Πατρών της οποίας καί θεωρείται προστάτης.